

Kontakty z Mediami
i Informacja

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej
KOMUNIKAT PRASOWY nr 148/15

Luksemburg, 17 grudnia 2015 r.

Wyrok w sprawie C-419/14

WebMindLicenses kft / Nemzeti Adó- és Vámhivatal Kiemelt Adó- és Vám
Főigazgatóság

**Przeniesienie know-how, które umożliwia prowadzenie strony internetowej
o erotycznej treści livejasmin.com z Węgier na Maderę, gdzie obowiązuje niższa
stawka podatku VAT nie stanowi samo w sobie praktyki będącej nadużyciem**

*Przeniesienie to stanowi natomiast praktykę będącą nadużyciem, jeżeli ma na celu ukrycie faktu,
że strona internetowa jest w rzeczywistości prowadzona na Węgrzech*

WebMindLicenses (WML) jest węgierską spółką należącą do węgierskiego przedsiębiorcy György'a Gattyána. W 2009 r. WML, na mocy umowy licencyjnej, udostępniła spółce Lalib z siedzibą na Maderze (Portugalia) know-how, umożliwiające prowadzenie strony internetowej „livejasmin.com”. Strona ta oferuje interaktywne usługi audiowizualne o charakterze erotycznym z udziałem na żywo osób fizycznych ze wszystkich stron świata.

W następstwie kontroli podatkowej WML, węgierski organ podatkowy uznał, że przeniesienie know-how przez WML na Lalib nie odpowiadało rzeczywistej transakcji handlowej, gdyż owo know-how było faktycznie wykorzystywane przez WML na terytorium Węgier. W tej sytuacji organ podatkowy uznał w szczególności, że podatek VAT z tego tytułu powinien zostać zapłacony na Węgrzech, a nie w Portugalii i zobowiązał WML do zapłaty szeregu kwot, w tym kwoty w wysokości 10 293 457 000 forintów węgierskich (HUF) (w przybliżeniu 33 145 618 EUR) z tytułu podatku VAT, kwoty w wysokości 7 940 528 000 HUF (w przybliżeniu 25 568 574 EUR) tytułem grzywny oraz kwoty w wysokości 2 985 262 000 HUF (w przybliżeniu 9 612 602 EUR) tytułem odsetek za zwłokę.

WML wniosła skargę na decyzje organu podatkowego do Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság (sądu administracyjnego i pracy w Budapeszcie, Węgry). Sąd ten zwrócił się do Trybunału Sprawiedliwości z pytaniem, jakie okoliczności należy uwzględnić przy dokonywaniu oceny, czy konstrukcja umowna wykorzystana w celu przeniesienia z Węgier do Portugalii know-how umożliwiającego prowadzenie odnośnej strony internetowej stanowi praktykę będącą nadużyciem. Sąd ten pragnie również ustalić, czy Karta praw podstawowych Unii Europejskiej umożliwia organom podatkowym państw członkowskich gromadzenie i wykorzystywanie dowodów uzyskanych niejawnymi metodami w ramach postępowania karnego.

W ogłoszonym dzisiaj wyroku Trybunał w pierwszej kolejności wyjaśnił, że w celu stwierdzenia, że odnośna umowa licencyjna stanowi praktykę będącą nadużyciem, której celem jest skorzystanie z niższej stawki VAT na Maderze, sąd węgierski musi ustalić, że umowa ta stanowi całkowicie sztuczną konstrukcję, ukrywającą fakt, że świadczenie odnośnych usług było dokonywane w rzeczywistości na Węgrzech przez WML. W celu ustalenia, jakie było rzeczywiste miejsce świadczenia tychże usług należy wziąć pod uwagę obiektywne okoliczności, takie jak fizyczne istnienie Lalib, obejmujące posiadanie przez nią lokalu, personelu i wyposażenia.

Natomiast fakt, że zarządzający i jedyny akcjonariusz WML był twórcą odnośnego know-how oraz że wywierał on wpływ lub sprawował kontrolę nad jego rozwojem i wykorzystaniem nie wydaje się sam w sobie rozstrzygający. Ponadto okoliczność, że zarządzanie transakcjami finansowymi, zasobami ludzkimi i instrumentami technicznymi koniecznymi do świadczenia tych usług zostało powierzone podwykonawcom, a także powody, które doprowadziły WML do udostępnienia w drodze umowy licencyjnej jej know-how, zamiast wykorzystania go przez samą WML, nie pozwalają same w sobie na stwierdzenie zaistnienia całkowicie sztucznej konstrukcji.

W każdym razie, **sam fakt, że umowa licencyjna została zawarta ze spółką mającą siedzibę w państwie członkowskim, które stosuje niższą podstawową stawkę VAT niż stawka obowiązująca w państwie członkowskim, w którym ma siedzibę spółka udzielająca licencji nie może, w braku innych okoliczności, być uznany za praktykę stanowiącą nadużycie.**

W drugiej kolejności Trybunał zaznaczył, że **prawo Unii nie sprzeciwia się temu, aby organ podatkowy mógł wykorzystać dowody uzyskane w ramach równolegle prowadzonego i niezakończonego postępowania karnego, o ile zachowane zostały prawa podstawowe zagwarantowane w tym prawie, a w szczególności w karcie.** W tym zakresie Trybunał podkreślił, że przechwytywanie przekazów telekomunikacyjnych oraz przejęcie korespondencji elektronicznej zastosowane wobec WML, jest ingerencją w korzystanie z prawa do ochrony życia prywatnego i rodzinnego i, w związku z tym, musi być określone ustawą i stosowane z zachowaniem zasady proporcjonalności.

Sąd krajowy powinien zbadać, czy w danym przypadku wymogi te zostały spełnione i czy wykorzystanie przez organ podatkowy dowodów uzyskanych takimi środkami było również dopuszczone ustawą i konieczne. Sąd ten powinien również upewnić się, że WML, w ramach postępowania administracyjnego, mogła mieć dostęp do tych dowodów i mogła zająć względem nich stanowisko.

Jeżeli sąd krajowy stwierdzi, że **WML nie miała takiej możliwości lub że odnośne dowody zostały uzyskane z naruszeniem karty lub jeśli sąd ten nie jest uprawniony do dokonania takiej kontroli, powinien on pominąć te dowody i stwierdzić nieważność zaskarżonej decyzji** w zakresie, w jakim staje się ona z tego względu bezpodstawna.

UWAGA: Odesłanie prejudycjalne pozwala sądom państw członkowskich, w ramach rozpatrywanego przez nie sporu, zwrócić się do Trybunału z pytaniem o wykładnię prawa Unii lub o ocenę ważności aktu Unii. Trybunał nie rozpoznaje sporu krajowego. Do sądu krajowego należy rozstrzygnięcie sprawy zgodnie z orzeczeniem Trybunału. Orzeczenie to wiąże w ten sam sposób inne sądy krajowe, które spotkają się z podobnym problemem.

Dokument nieoficjalny, sporządzony na użytek mediów, który nie wiąże Trybunału Sprawiedliwości.

[Pełny tekst](#) wyroku znajduje się na stronie internetowej CURIA w dniu ogłoszenia.

Osoba odpowiedzialna za kontakty z mediami: Ireneusz Kolowca ☎ (+352) 4303 2793